

ventet en total Forandring deri, at en saadan Forandring maatte ansees som noget uheldig. Det er vistnok ogsaa Tilfældet, at nogle af de Punkter, der ere fremsorte af den ærede Taler, høre til dem, som kunne ansees for mindre ønskelige, som jeg ogsaa bestemt havde ønsket forandrede. Der er saaledes blevet hentydet til Forholdet mellem §§ 8, 9 og 34 med Hensyn til flere af de her omhandlede Tilfælde. Jeg vilde have følt mig forpligtet til at sætte mig endnu bestemtere mod de i disse Paragrapher gjorte Forandringer, dersom der ikke var flere Hensyn, der gjorde, at det Resultat, som disse Paragrapher skulde synes at maatte føre til, dog ikke vil komme tilstede, og at den Følge, disse Forandringer ville have, forholdsvis vil blive meget ringe. For det Første er der nemlig den Bestemmelse, at disse Forandringer ikke skulle have nogen Indflydelse paa de allerede Ansatte, og dette er jo meget væsentligt. Dernæst er det ogsaa at bemærke, at selv om en Stilling er at indbefatte under dem, der omhandles i § 9, har dog efter den Maade, hvorpaa man hidtil er gaaet frem fra Universitetets Side, som ogsaa er anerkjendt i Rigsdagen, Forskjellen mellem de Pensioner, der gives, eftersom Vedkommende er pensionsberettiget eller ikke, været saa ringe, — for største Delen blot været formel, idet man ikke har villet tage Vedkommende med blandt de Pensionsberettigede, — at der jo i saa Henseende ikke vil være nogen stor Forskel mellem de to Kategorier. Endelig er det jo ganske sikkert med Hensyn til nogle af de omhandlede Embedsmænd — jeg sigter navnlig til Underbibliothekaren —, at der vil finde en Omordning Sted med Hensyn til Personalet, hvor altsaa Spørgsmaalet paany vil komme frem; det er ogsaa fra min Side udtalt, at efter den store Forandring, som her er foretaget i Form, maa Ministeriet have sig forbeholdt at komme med Forslag om en anden Ordning af nogle af de her omhandlede Stillinger i Fremtiden, og der er jo ogsaa en Paragraph i Loven, der ligefrem befaler en Revision af Loven inden en kort Tid. Disse Hensyn gjøre, at jeg troer, at disse enkelte Bestemmelser dog ikke ville kunne siges at have nogen stor eller indgribende Be-

tydning. Med Hensyn til den af den samme ærede Taler berorte Bestemmelse i § 6 har jeg udtalt ligesaa stærkt som han, hvad der med Rette kan siges mod den. Denne Bestemmelse er af den Slags Ting, der ingen Betydning ville udøve, fordi de staae der, men som ganske vist — det indrømmer jeg — ikke passe ind i en saadan Lov, men som dog, naar de desuagtet fastholdes, ikke kunne afgive Grund til forøvrigt at modsætte sig en Lov af Betskaffen som den her foreliggende. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 3, da er det vist nok, at den har en større reel Betydning. Det er ogsaa vist, at af de Ting, der ogsaa efter Udvalgets Conference med Ministeriet ere blevne fastholdte af dette, er det den, jeg har havt meest imod. Jeg troer heller ikke, at den har bundet nogen stor Anerkjendelse i Thinget selv; vel er den gaaet igjennem ved Afstemningen, men fra Mænd, der ellers havde været stærkest for at holde tilbage, fremkom der Udtalelser, der vidne om, at de maaskee ansaae det for det Bedste, at Bestemmelsen indskrænktes til de Mænd, der herefter ansattes som Lærere. Det, som imidlertid gjorde, at Thinget desuagtet fastholdt denne Paragraph, og at der ingen Mulighed var for at faae den bort, var vistnok dens Slutningsbestemmelse, hvor det hedder: „det forbeholdes iøvrigt nærmere at ordne dette Forhold ved de aarlige Finantslove, forsaavidt Saadant maatte vise sig nødvendigt“. Denne Bestemmelse blev baade fra Udvalgets Side og under de stedsundne Forhandlinger ideligt og stærkt urgeret; den blev det selvfølgelig ogsaa fra min Side under Forudsætning af, at denne Paragraph blev staaende i Loven. Det blev navnlig fra min Side udhævet og aldeles ikke modsagt, at denne Bestemmelse ialtsald maatte betragtes som et ligefremt Correctiv imod saadanne Ubilligheder, som vilde flyde af Bestemmelsen i den foregaaende Deel af Paragraphen, og som vilde være en Følge af, at man indbragte en Bestemmelse uden endnu at have kunnet tage de enkelte forekommende Tilfælde under en fuldstændig belysende Overveielse. Det er denne Tillægsbestemmelse, der efter min Formening for en meget stor Deel borttager det Mislige, som der iøvrigt kunde være i Paragraphen. Jeg troer, at det vil